

danste Forhandlere i ugunstigt Lys. Flertallet resumerer da ogsaa sit „almindelige Indtryk“ derhen, at „Resultatet blev, at Danmark overfor Spanien forpligtede sig til at binde sin Toldtarif med Hensyn til en Række Artikler . . . , medens Spanien overfor Danmark kun bandt sig i ét Punkt . . . og dette . . . behøvede (tilmed) ikke at fastsættes særlig i Traktaten, eftersom denne Toldrats i den spanske Toldlov af 1882 er fastsat for alle Nationer med Traktat.“ Det vil imidlertid være indlysende, at, dersom der overhovedet skulde komme noget Resultat ud af Forhandlingerne, kunde det umuligt blive noget andet, eftersom Forhandlingerne netop dreiede sig om, hvorvidt Danmark vilde gaa ind paa at binde sin Toldtarif for derved at opnaa Ret til de Indrømmelser, som alt vare gjorte de Nationer, der vare gaaede ind paa at binde deres Tarif med Hensyn til en Række Artikler. Var Resultatet ikke blevet dette, saa var der overhovedet intet Resultat blevet. Og iøvrigt maa det bemærkes, at Spanien netop ved Traktaten har bundet sig til ikke at forandre sin nedsatte Tarif ganske paa samme Maade, som Danmark binder sig overfor Spanien.

Det Anførte maa være nok til at belyse Fremstillingens hele Karakter. Det skal endnu kun bemærkes, at heller ikke Fremstillingen af, hvad der er passeret i Toldagen i Rigsdagen, kan kaldes korrekt. Naar det siges, at Regjeringen ifjor ved Toldlovens Tilbagevenden til Landstinget „ anbefalede Landstinget at lade Sagen falde“, er dette ligefrem urigtigt. Der var overhovedet ikke i Landstinget Tale om at lade Toldagen falde, men kun om at afsente Oversendelsen af Lovforslagene om Beskatning af Ol og Brændevin, og overfor det herom fremsatte Forslag udtalte Finansministeren udtrykkelig, at det ikke var hans Hensigt at ville udtale sig hverken for eller imod noget af de foreliggende Forslag, men at han kun tog Ordet for ligeoverfor et Medlems Udtalelse at benægte, at Folkethingets Forslag kunde betegnes som et Mæglingsforslag og at dette Forslag var mere imødekommende end det sidst i Folkethinget indbragte. Og naar det særlig forekastes Regjeringen, at den ifjor Intet gjorde „for at fremskynde Forhandlingen i Landstinget“, vil den Omstændighed at et Folkethingsudvalg nu i 6 Maanedes har ladet det samme Lovforslag henligge aldeles urørt, tilstrækkeligt vise, hvor lidet der ved vor Forsætning er indrømmet Regjeringen nogen Myndighed til at gribe ind i Udvalgenes Virksomhed.

Idet Mindretallet saaledes maa tage alt muligt Forbehold overfor den af Flertallet givne faktiske Fremstilling af Sagens Gang, skal det nu vende sig til Hovedspørgsmaalet: hvorvidt det maa tilraades Folkethinget at vedtage Traktaten eller ej. Det vil formentlig være naturligt først at gaa ud fra den bestaaende Tilstand og betragte de Forandringer, som dens Vedtagelse vil medføre i denne, og der er saa meget mindre Grund til at stille dens Indflydelse paa de finansielle Resultater af den paataente Toldreform i Spidsen, som det er Flertallets egne Fordringer om en meget betydelig Reduktion af det finansielle Udbytte, der hidtil stadig har umuliggjort denne Reform og fremdeles synes at ville umuliggjøre den i en nærmere Fremtid.

Det Offer, som Traktaten, saafremt den faar Anvendelse paa alle Lande, paafører den danske Statskasse, er beregnet til ca. 516,000 Kr. Flertallet finder dette Offer „ikke ubetydeligt“. Heri kunne vi fra vort Standpunkt give Flertallet Ret; en Opgivelse af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er ikke uden Betydning for Statskassen. Men for et Flertal, der ingen Betænkelighed har ved at ofre 6 à 7 Mill. Kr. for en Toldreform og ligefrem betragter det som et Billighedskrav fra Befolkningens Side at faae $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af Statsstatterne eftergivet, kan dette Offer næppe have Betænkelighed, saa meget mindre, som den væsentligste Del heraf, nemlig de ca. 367,000 Kr., som Salttolden andrager, netop hører med til de Afgifter, som Befolkningen menes at have Krav paa at faae eftergivet, saa at Offeret for Traktatens Skyld fra Flertallets Standpunkt kun kan blive ca. 150,000 Kr. Ogsaa vi maa, bortset fra Traktaten, nu finde det retfærdigt, at Salttolden bliver hævet; thi efter at der ved Loven om Sindsygeanstaltens Overtagelse af Staten er indrømmet en Del af